

«си открадналъ! извикала жената; не ли ти недаде нѣкой? то са зове крадено!»

Напразно той са мъчѣше да докаже, че у тѣхъ са нечетяло това за кражба, когато си набере нѣкой какво годѣ овозе напададо по земята; справедливата жена не слуша неговитѣ извиненія, и завчасъ отиде да обади на селенитѣ каквото ѝ са случило.

Тогавя са събиратъ пакъ всичкитѣ старѣшини, които отидохъ при него та му казахъ да са измете отъ селото имъ: помѣжду плодоветѣ, думяхъ тѣй като има едно гнило, всичкитѣ изгниватъ спорѣдъ него; тѣй и ти, съ твоята гнилость, ще поврѣдишъ нашитѣ младежи.

А той почна пакъ съ сълзи да имъ са моли да го простятъ, съ извинене, че то не било нищо, и че по тѣхнитѣ мѣста това са непричитало за кражба. — Но каква смѣса имашъ ти надъ чуждото? рекохъ старцитѣ, тебѣ що та е грижа, че попадалитѣ круши щѣли да изгниятъ на земята? А той пакъ са кълеше и вѣреше, че неще вече да краде, токо да го простятъ и този рѣдъ. За това нѣкои отъ старцитѣ, рекохъ да го упростятъ баремъ за дѣто не е излѣгълъ, но казалъ си правото, че влѣзалъ прѣзъ плета и набралъ си отъ земята.

— Добрѣ казахъ другитѣ, нека го простимъ и този пѣтъ; но да бѣде прѣдпазливъ и да не смѣе вече да стори юще веднажъ такава глупость, защото нѣма прошка.

Три години са минахъ и нашій домакинъ са относяше се хубаво, безъ да сбѣрка нѣщо. По едно врѣме той хвана да си живѣе охално и струваше му са, че са е поправилъ у всичко и станалъ съвършенъ человекъ. Той походваше наедно съ селскитѣ първенци и токо му са искаше да заповѣда на по-долнитѣ отъ себе си.

Но стой человекъ! ти не си стигналъ юще до тамъ што то да давашъ умъ на други. Недѣй бѣрза да